

Som contemporanis d'una època de fort desencís nacional. Ara mateix són molts els catalans que se senten decebuts o enganyats per l'ús que se n'ha fet del seu vot, i encara en són més els qui se senten confusos, desorientats i orfes de partit després de veure el panorama desolador d'uns Països Catalans cada cop més atemorits, més emmanillats i més espanyolitzats. Durant molts anys se'ns va dir que la independència encara no tocava, que encara no era el moment, que primer calia democratitzar i modernitzar Espanya. I això ja s'ha fet. Bé, no del tot. Hem modernitzat Espanya, sí, però no l'hem democratitzada. Cosa que

demostra que el plantejament no sols era erroni, sinó que era suïcida. Espanya no vol deixar de ser com és, i quan el teu adversari no està disposat a respectar els teus drets és de folls o de babaus enriquir-lo i dotar-lo d'eines que el facin encara més fort i més modern. Tanmateix, per paradoxal que sembli, això és justament el que hem fet els catalans: hem enriquit i hem modernitzat Espanya a canvi del nostre empobriment i de la nostra decadència. L'any 2008, l'espoli de què som objecte arribava als 22.000 milions d'euros anuals. Però els avaladors del nou finançament ens diuen que hem d'estar contents perquè el primer any ens en tornaran 2.100. És a dir, que aquest finançament que perpetua l'espoli és el que, segons diu textualment el nostre govern, "farà gran Catalunya", "posarà el país al dia" i ens donarà "una xifra que es correspon amb els més ambiciosos objectius que ens havíem fixat". No cal dir que el temps s'encarregarà de jutjar aquestes paraules.

Nosaltres, mentrestant, ens hem de fer aquesta pregunta: on seria ara mateix Catalunya si en lloc d'afavorir l'espoli que pateix hagués optat per ser un poble emancipat? On seria ara mateix el nostre país si hagués optat per ser un Estat independent? La resposta, com explica l'amic Emili Valdero, professor titular d'Economia de la Universitat de Barcelona, és que en aquests moments Catalunya tindria un nivell de riquesa similar al d'Holanda i seria el quart Estat de la Unió Europea. El quart. Ara, en canvi, la renda catalana, dins del marc espanyol, continua caient i se situa per darrere de Melilla. És la diferència que hi ha entre ser un poble subordinat i ser un poble lliure.

Queda clar, per tant, que hem perdut uns anys molt valuosos. D'això no hi ha dubte. Però, malgrat tot, encara som aquí, encara som a temps de fer un canvi de rumb. I per fer-lo cal que tots aquells catalans amb consciència nacional, respectuosos amb els valors democràtics i amb el dret a la llibertat dels pobles, aparquem les nostres diferències i ens unim per aconseguir el bé més preuat de l'ésser humà: la llibertat. Les nostres picabaralles internes sobre catalans d'esquerres, catalans de dretes i catalans de centre, a banda de ser estèrils, nacionalment parlant, només serveixen per allunyar-nos de l'objectiu. Es diria que preferim parlar del "què" per no haver d'afrontar el "qui". Talment com si penséssim que el fet de preguntar-nos què som ens estalviarà haver de respondre qui som. Doncs bé, jo us ho diré: som catalans. I si tenim clar això som imbatibles. És, per tant, la por a dir-ho obertament i a actuar en conseqüència el que ens fa vulnerables. És la por a viure la nostra identitat desacomplexadament el que ens allunya de la reivindicació dels nostres drets.

No fa gaire em van preguntar si veig la independència de Catalunya en algun punt de l'horitzó i la meva resposta va ser que sí. I tant que la veig! De fet, el referèndum d'Arenys de Munt marcarà un abans i un després en aquest sentit. Potser algú ho consideri insignificant, potser algú pensi que un referèndum no vinculant no té cap valor. Però s'equivoca. Una cosa és el valor legal i una altra el valor testimonial. I el valor testimonial del referèndum d'Arenys de Munt és immens. I la prova és la virulenta reacció que ha provocat. Si el referèndum no té cap valor, per què l'ataca el govern espanyol? Per què el vol prohibir la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? Per què estan tan nerviosos els catalans col·laboracionistes? Per què hi envien la Falange per tal que els faci la feina bruta? Us diré per què: perquè tots, el govern espanyol, la Fiscalia, els col·laboracionistes i la Falange, saben que ja res no serà com abans després del referèndum d'Arenys de Munt. I és que no cal veure la independència per sentir-la. De la mateixa manera que un mariner pot *sentir* la proximitat d'una terra encara que no l'albiri, nosaltres també podem sentir la proximitat de la independència encara que l'horitzó estigui enterbolit pel desencís i la desorientació. Ara ja s'ha vist que hem tocat fons. I quan algú es capbussa en el mar i toca fons només pot fer dues coses: o emergir o quedar-s'hi per sempre. Nosaltres hem tocat fons. Ja hem exhaurit totes les formes de relació amb el país al qual estem subordinats, ja hem tastat tots els seus règims i tots els seus colors polítics i el resultat sempre ha estat el mateix: negació de la nostra existència i negació dels nostres drets. Queda clar, per tant, que el nostre temps i la nostra energia són massa valuosos per malbaratar-los fent viatges inútils a Madrid o a París. El quilòmetre zero de l'existència dels catalans són els Països Catalans, no pas Espanya ni França. I això els nostres polítics –si més no, aquells que es diuen catalanistes- estaria bé que ho entenguessin. És a ells a qui hem d'exigir que, per dignitat, s'alliberin de la seva dependència emocional d'Espanya i que ens ajudin a obrir les portes de la presó.

Diguem-los prou de finançaments indignes, prou d'infraestructures tercermundistes, prou de trens i d'avions que només serveixen per anar a Madrid, prou de perseguir la llengua catalana, prou d'impedir les seleccions nacionals, prou de prohibir-nos decidir, prou d'Estatuts. Sobretot, prou d'Estatuts. Els Estatuts són per a les empreses. Catalunya no és una empresa, Catalunya és una nació. I les nacions no tenen Estatut, les nacions tenen Constitució.

Aquesta és la raó de ser de la Marxa de Torxes que avui celebrem a Vilafranca: fer saber als nostres polítics que volem que deixin de ser gestadors d'engrunes per convertir-se en gestadors d'un país sobirà. No volem una millora de les condicions d'estada a la presó, volem sortir de la presó. Per això, valent-nos del sentit metafòric de les torxes, els diem que ara els toca a ells. Els diem que en les properes eleccions només votarem aquells que es comprometen a fer de Catalunya una nació independent i un membre de ple dret de la Unió Europea i de les Nacions Unides. França i Espanya es troben al final de la seva història imperial. No importa que no se'n adonin o que no vulguin adonar-se'n. El seu cicle vital s'acaba, i, amb la seva fi, en neix un altre que serà la seva antítesi. Parlo d'un cicle marcat pel declivi dels estats imperials i l'albada dels pobles petits. I entre aquests pobles, no en tingueu cap dubte, hi ha un lloc per als Països Catalans.

Víctor Alexandre

7a Marxa de Torxes per la Independència
Vilafranca del Penedès, 10 de setembre de 2009